

MONTANUS (13) *sb m*

Montanus (10) [*w znaczu. 1.*], **montan** *a.* montanus (3).

Zawsze M-.

Teksty nie oznaczają ó; a pochylone.

sg N Montanus (7). ◊ *A* Montana (1), (*lat.*) Montanum (2). ◊ *pl N* montani (1). ◊ *G* montan(o)w (2).

Sł stp, Cn, Linde brak.

1. *n-pers* Montanus z Frygii, kapłan pogański, następnie ochrzczony, który ogłosił się ok. 156 r. wysłannikiem Ducha Świętego. Przygotowując chrześcijan na bliskie przyjście Chrystusa wymagał od swoich zwolenników surowej ascezy (10) : *KromRozm II* f2v, v4v; Vczył Montanus [...] iż wtore małżeństwo yeft przeciwko bogu/ á iż on był duch S. przez páná Krystufá obycány. A yego tey náuki yęła fye była wśfytká podobna Phrygia *KromRozm III* E2v, E2v *marg*; *KrowObr* A4; *GrzegRóżn* G2v; A ták onci tho Mons niefláchetny vpadł on Montanus Kácerz y s pomocniki śwemi/ z onymi Mánicheufzmi/ z onymi Wálentianiany/ y z innymi ktorzy vpadli z ogniem fáłzywych náuk swoich *RejAp* 74; *WujJud* 89 *marg*, 193; *NiemObr* 75.

2. *Człowiek sekty religijnej założonej przez Montanusa z Frygii* (3) : Tertulianus rodem z Afryki z miáftá Kártago/ ten będąc krześciáninem náftąpił ná sektę Montanow. *BielKron* 150v; Wálentiniani/ Montani/ Mánichei kácerze *RejAp* Ff3; *WujJud* 89.

Synonim cf MONTANISTA.

Cf MONTANISTA, MONTENSY

AKtt